

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

139/2024

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΥ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές Χριστόδουλο Κυρτσίδα, Πρόεδρο Εφετών, Δημοσθένη Βλάχο και Μαρία Κατέχη-Εισηγήτρια, Εφέτες και από τη Γραμματέα Δέσποινα Μαυροειδή.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 22^α Σεπτεμβρίου 2023, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Του εκκαλούντος : Θωμά – Δημήτριου Σπανού του Χρήστου, κατοίκου Ρόδου, 5^ο χλμ λεωφόρου Ρόδου-Λίνδου, με ΑΦΜ 027637336 ΔΟΥ Ρόδου, ο οποίος εμφανίστηκε στο ακροατήριο με τον πληρεξούσιό του δικηγόρο Αναστάσιο Μπακαλούμα (ΑΜ ΔΣ Ρόδου 513), που διορίστηκε δυνάμει της υπ' αριθμ. 22/2020 πράξης του Προεδρεύοντος Εφέτη Δωδεκανήσου.

Του εφεσιβλήτου : Αχμέτ Καπακλί του Νιχάτ, κατοίκου Ασγούρου Ρόδου, με ΑΦΜ 016947321 ΔΟΥ Ρόδου, τον οποίο εκπροσώπησε στο ακροατήριο ο πληρεξούσιός του δικηγόρος Ιωάννης Κούκουλας (ΑΜ ΔΣ Ρόδου 542).

Ο εκκαλών ζήτησε να γίνει δεκτή η από 2/4/2019 αγωγή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 68/2-4-2019. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 94/2020 απόφασή του, με την οποία η αγωγή απορρίφθηκε.

Ήδη, ο εκκαλών, με την από 25/7/2022 έφεσή του, η οποία κατατέθηκε στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 158/25-7-2022 και ακολούθως προσδιορίστηκε προς συζήτηση από τη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου (212/2022) για τη δικάσιμο της 9/12/2022, κατά την οποία αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 17/3/2023 και κατ' αυτήν για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο, προσβάλλει την απόφαση αυτή.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων κατέθεσαν προτάσεις και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σε αυτές.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Η κρινόμενη από 25/7/2022 (αρ. κατ. 158/25-7-2022) έφεση του ηττηθέντος εκκαλούντος κατά της υπ' αριθμ. 94/2020 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία αντιμωλία των διαδίκων, αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου (άρθρο 19 περ. α' ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 4 παρ. 2 ν. 3994/2011) και έχει ασκηθεί νομοτύπως και εμπροθέσμως (άρθρα 511, 513 παρ. 1, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 2 σε συνδυασμό με άρθρα 144επ. και 520 ΚΠολΔ) και συνεπώς παραδεκτός (άρθρο 532 ΚΠολΔ), καθόσον : α) από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης, ενώ εξάλλου, μέχρι την άσκηση της έφεσης (στις 25/7/2022) δεν παρήλθε η προβλεπόμενη στη διάταξη του άρθρου 518 παρ. 2 ΚΠολΔ καταχρηστική προθεσμία των δύο (2) ετών από τη δημοσίευση της προσβαλλόμενης απόφασης (8/9/2020) και β) σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 8 παρ. 1 και 9 ν. 3226/2004 ο εκκαλών απαλλάσσεται από την κατάθεση του παραβόλου της έφεσης. Πρέπει επομένως να γίνει τυπικά δεκτή (532 ΚΠολΔ) και να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν, ήτοι ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της (άρθρα 522 και 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), κατά την ίδια, ως πρωτοδίκως, τακτική διαδικασία.

Από τις διατάξεις των άρθρων 112 παρ. 2, 118 εδ. 4 και 216 παρ. 1 ΚΠολΔ σαφώς συνάγεται ότι το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να περιέχει με ποινή απαραδέκτου, σαφή έκθεση των γεγονότων, τα οποία θεμελιώνουν κατά νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς και ορισμένο αίτημα. Καθιερώνεται έτσι ως ουσιώδες και απαραίτητο στοιχείο της αγωγής η ιστορική βάση, δηλαδή η ευκρινής έκθεση όλων των πραγματικών γεγονότων, όσων κατά νόμο είναι αναγκαία του αξιούμενου δικαιώματος. Όταν στο δικόγραφο της αγωγής δεν περιέχονται όλα τα πιο πάνω γεγονότα ή όταν αυτά περιέχονται ασαφώς ή ελλιπώς, τότε η έλλειψη αυτή καθιστά μη νομότυπη την άσκηση της αγωγής και γι' αυτό αυτή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας. Η αοριστία δεν μπορεί να συμπληρωθεί ούτε με τις προτάσεις ούτε με την παραπομπή σε άλλα έγγραφα ούτε από την εκτίμηση των αποδείξεων. Το απαράδεκτο ερευνάται κατ' ένσταση, αλλά και αυτεπαγγέλτως από το δικαστή, γιατί ανάγεται στην προδικασία, η οποία αφορά στη δημόσια τάξη (ΑΠ 367/2020, ΑΠ 1073/1993 ΕλλΔνη 35. 1582, ΑΠ

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

1408/1983 ΝοΒ 32. 1343). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ που ορίζει ότι, όποιος ζημιώνει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 299, 330 και 932 του ίδιου κώδικα, συνάγεται ότι προϋποθέσεις της ευθύνης για αποζημίωση από αδικοπραξία, αλλά και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, που αποτελεί μη περιουσιακή ζημία, είναι : α) ζημιογόνος συμπεριφορά (πράξη ή παράλειψη), β) παράνομος χαρακτήρας της πράξης ή παράλειψης, γ) υπαιτιότητα, που περιλαμβάνει το δόλο και την αμέλεια, η οποία υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές (άρθρο 330 εδ. β' ΑΚ), δ) επέλευση ζημίας και ε) πρόσφορος αιτιώδης συνάφεια μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς και αποτελέσματος, δηλαδή της ζημίας (ΑΠ 81/2013, ΑΠ 114/2012, ΑΠ 541/2012). Ειδικότερα, αδικοπρακτική είναι κάθε προσβολή στα δικαιώματα ή συμφέροντα τρίτου που προστατεύονται από το νόμο, όταν γίνεται χωρίς να υπάρχει δικαίωμα, από δόλο ή από αμέλεια, η συμπεριφορά δε αυτή είναι με βάση αντικειμενικά κριτήρια και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ικανή να επιφέρει το επιζήμιο αποτέλεσμα, επέφερε δε πράγματι τούτο στη συγκεκριμένη περίπτωση και για την πληρότητα του δικογράφου της αγωγής για αποζημίωση, καθώς και για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από αδικοπραξία, πρέπει να αναφέρονται τα περιστατικά εκείνα που συνιστούν την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, να προσδιορίζεται η ζημία περιουσιακή ή μη (ηθική βλάβη) και να αναφέρεται η αιτιώδης συνάφεια της πράξης ή παράλειψης του εναγομένου και της περιουσιακής ζημίας ή της ηθικής βλάβης (ΑΠ 803/2019, ΑΠ 387/2016). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 57 ΑΚ, όποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον, αξίωση δε αποζημίωσης σύμφωνα με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες δεν αποκλείεται, ύστερα από αίτηση του προσβληθέντος, όπως και της ικανοποίησης της ηθικής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 59 ΑΚ, κατά το οποίο «στις περιπτώσεις των δύο προηγούμενων άρθρων το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί και αφού λάβει υπόψη του το είδος της προσβολής, μπορεί επιπλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί...». Με τις διατάξεις των άρθρων 57 και 59 ΑΚ προστατεύεται η προσωπικότητα και κατ' επέκταση η αξία του ανθρώπου ως ατομικό δικαίωμα κατοχυρωμένο από το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος, αποτελεί δε η προσωπικότητα πλέγμα αγαθών που συνθέτουν την υπόσταση του προσώπου και είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένα μαζί του. Τα αγαθά αυτά δεν αποτελούν μεν αυτοτελή δικαιώματα, αλλά

επιμέρους εκδηλώσεις-εκφάνσεις (πλευρές) του ενιαίου δικαιώματος επί της προσωπικότητας, όμως η προσβολή της προσωπικότητας σε σχέση με οποιαδήποτε από τις εκδηλώσεις αυτές συνιστά προσβολή της συνολικής έννοιας της προσωπικότητας. Τέτοια προστατευόμενα αγαθά είναι, μεταξύ άλλων, η τιμή και η υπόληψη κάθε ανθρώπου, είναι δε τιμή η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την ηθική αξία που έχει λόγω της συμμόρφωσής του με τις νομικές και ηθικές του υποχρεώσεις, ενώ υπόληψη είναι η εκτίμηση που απολαμβάνει το άτομο στην κοινωνία με βάση την κοινωνική του αξία, συνεπεία των ιδιοτήτων και ικανοτήτων του για την εκπλήρωση των ιδιαίτερων κοινωνικών του έργων ή του επαγγέλματός του. Προϋποθέσεις για την προστασία της προσωπικότητας με τις διατάξεις των παραπάνω άρθρων είναι : α) η ύπαρξη προσβολής της προσωπικότητας, με πράξη ή παράλειψη άλλου, που διαταράσσει μία ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής, ψυχικής, πνευματικής και κοινωνικής ατομικότητας του βλαπτόμενου, κατά τη στιγμή της προσβολής, β) η προσβολή να είναι παράνομη, που συμβαίνει όταν γίνεται χωρίς δικαίωμα ή με βάση δικαίωμα το οποίο, όμως, είναι μικρότερης σπουδαιότητας στο πλαίσιο της έννομης τάξης είτε ασκείται καταχρηστικά, κατά την έννοια των άρθρων 281 ΑΚ και 25 παρ. 3 του Συντάγματος και γ) πταίσμα του προσβολέα, όταν πρόκειται ειδικότερα για επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, εξαιτίας της παράνομης προσβολής της προσωπικότητας (ΟΛΑΠ 2/2008). Παράνομη προσβολή της προσωπικότητας μπορεί να προέλθει και από ποινικά κολάσιμη πράξη, όπως η ψευδής καταμήνυση (άρθρο 229 ΠΚ), η ψευδορκία μάρτυρα ή η ψευδής ανωμοτί κατάθεση (άρθρα 224 και 225 ΠΚ), αλλά και όπως συμβαίνει όταν το άτομο προσβάλλεται στην τιμή και στην υπόληψή του με εξυβριστικές εκδηλώσεις ή με ισχυρισμούς δυσφημιστικούς ή πολύ περισσότερο συκοφαντικούς κατά την έννοια των άρθρων 361-363 ΠΚ (ΑΠ 611/2019). Έτσι, στην αγωγή με την οποία ζητείται η επιδίκαση χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθική βλάβης, την οποία ο ενάγων υπέστη από τη μείωση της προσωπικότητάς του, απαιτείται και αρκεί να αναφέρεται το είδος της προσβολής, η παράνομη πράξη που την προκάλεσε, ο αιτιώδης σύνδεσμός της με αυτή, καθώς και ότι ο προσβάλλων τελούσε σε υπαιτιότητα.

Στην προκείμενη περίπτωση ο ενάγων και ήδη εκκαλών άσκησε την από 2/4/2019 (αρ. κατ. 68/2019) αγωγή του ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου σε βάρος του εναγομένου και ήδη εφεσιβλήτου, με την οποία, κατ' εκτίμηση του δικογράφου, εξέθετε ότι λόγω κτηματικών διαφορών είχε δικαστικές διαμάχες με το μη διάδικο Ιωάννη Μανουσέλη. Ότι κατόπιν εγκλήσεώς του προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

Ρόδου, ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος του Ι.Μανουσέλη, ο οποίος παραπέμφθηκε ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, για να δικαστεί για τις πράξεις της εξύβρισης και απειλής που τέλεσε σε βάρος του. Ότι κατά τη δικάσιμο της 27/4/2010 ο εναγόμενος και ήδη εφεσίβλητος, στο πλαίσιο των φιλικών του σχέσεων με τον αντίδικό του, κατέθεσε ενόρκως, ως μάρτυρας υπεράσπισης του Ι.Μανουσέλη, ψευδή γεγονότα. Ότι κατόπιν της από 21/6/2010 μήνυσής του προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος του εναγομένου, ο οποίος παραπέμφθηκε ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, για να δικαστεί για την πράξη της ψευδορκίας. Ότι δυνάμει της υπ' αριθμ. 1078/27-5-2015 απόφασης του ως άνω δικαστηρίου, που εκδόθηκε κατόπιν διαδοχικών αναβολών, ο εναγόμενος κηρύχθηκε ένοχος για την πράξη αυτή και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους. Ότι ο τελευταίος άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής, κατά την εκδίκαση της οποίας από το Τριμελές Εφετείο Δωδεκανήσου, κατόπιν αναβολής από την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 11/10/2016, **που δημιουργεί ευλόγως ερωτηματικά (τη νομιμότητα της οποίας αμφισβητεί)**, ο εναγόμενος, ο οποίος δεν εμφανίστηκε ούτε εκπροσωπήθηκε από συνήγορο, κηρύχθηκε ένοχος και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους, που μετατράπηκε σε χρηματική ποινή προς πέντε (5) ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης, δυνάμει της υπ' αριθμ. 90/14-3-2017 απόφασης του ως άνω δικαστηρίου. Ότι ακολούθως ο εναγόμενος, με την υπ' αριθμ. 3/24-3-2017 αίτησή του προς το Τριμελές Εφετείο Δωδεκανήσου, αιτήθηκε την ακύρωση της διαδικασίας, προκειμένου δε να δικαιολογήσει τους λόγους ανώτερης βίας για τη μη εμφάνισή του στο δικαστήριο κατά τη δικάσιμο της 14/3/2017, προσκόμισε την υπ' αριθμ. 2.200/24-3-2017 ιατρική βεβαίωση του Γενικού Νοσοκομείου Ρόδου, που βεβαίωνε ασθένειά του σε χρόνο μεταγενέστερο της δικασίμου και δη στις 22/3/2017, καθώς και αντίγραφο αεροπορικού εισιτηρίου που βεβαίωνε ότι κατά την ημέρα της εκδίκασης της έφεσης στις 14/3/2017 ο συνήγορός του απουσίαζε από τη Ρόδο. Ότι η αίτηση αυτή έγινε δεκτή δυνάμει της υπ' αριθμ. 136/9-5-2017 απόφασης του ως άνω δικαστηρίου, ακυρώθηκε η διαδικασία έκδοσης της υπ' αριθμ. 90/2017 απόφασης και ορίστηκε δικάσιμος για τη συζήτηση της υπόθεσης η 19/9/2017, οπότε και εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 191/2017 απόφαση, ήδη αμετάκλητη, με την οποία ο εναγόμενος κηρύχθηκε ένοχος της αποδιδόμενης σ' αυτόν πράξης της ψευδορκίας και επιβλήθηκε σ' αυτόν ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους, που μετατράπηκε σε χρηματική ποινή προς πέντε (5) ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης. Ότι με την παραπάνω εν γνώσει του ψευδή κατάθεση, ο εναγόμενος σκοπό είχε την αθώωση του φίλου και συνιδιοκτήτη του αναλυτικά αναφερόμενου στην αγωγή ακινήτου, Ι.Μανουσέλη, για τις αποδιδόμενες

σ' αυτόν πράξεις, πράγμα ωστόσο που δεν επιτεύχθηκε, καθόσον ο τελευταίος κηρύχθηκε ένοχος αυτών και καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης τριών (3) μηνών, που μετατράπηκε σε χρηματική ποινή προς δέκα (10) ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης, δυνάμει της υπ' αριθμ. 3.101/2010 απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου. Ότι ο εναγόμενος ενήργησε με πρόθεση, προκειμένου να βλάψει τα συμφέροντα του ενάγοντος, να τον απαξιώσει και να τον αμφισβητήσει ως μάρτυρα ενώπιον του δικαστηρίου, πλήττοντας την αξιοπιστία του, θίγοντας την υπόληψή του και μειώνοντάς τον ηθικά. Ότι τούτο έπραξε ο εναγόμενος εξακολουθητικά, αφού επακολούθησε η προσπάθειά του να ακυρώσει την υπ' αριθμ. 1078/2015 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, η εξαπάτηση του δικαστηρίου που εξέδωσε την υπ' αριθμ. 136/2017 απόφαση και τούτα είχαν ως συνέπεια να ταλαιπωρείται ο ενάγων στα δικαστήρια, να διαιωνίζεται η αμφισβήτηση στο πρόσωπό του από τους υπηρετούντες στα δικαστήρια, να παραμελεί την εργασία του και να διαταράσσεται η γαλήνη και ηρεμία του, με απώτερο στόχο την απαξίωση του ενάγοντος και την υφαρπαγή της περιουσίας του, ώστε ο εναγόμενος και ο Ι.Μανουσέλης να νομιμοποιήσουν την όμορη δική τους ιδιοκτησία. Με βάση τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά, ζήτησε: α) να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του καταβάλει ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη από την περιγραφόμενη παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, εκτιμώμενη ως ενιαία και αδιάσπαστη ενότητα, που συνδέεται αιτιωδώς με την ηθική του βλάβη, και την προσβολή της προσωπικότητάς του από τον εναγόμενο, το ποσό των 380.000ευρώ, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής και μέχρι την εξόφληση και β) να αρθεί η προσβολή με τη δημοσίευση, ίδια δαπάνη, σε όλο τον έντυπο τύπο της νήσου Ρόδου Δωδεκανήσου και επικουρικός σε τουλάχιστον τρεις (3) ημερήσιες τοπικές εφημερίδες, της εκδοθησόμενης απόφασης. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που δίκασε την αγωγή αντιμωλία των διαδίκων, με την εκκαλούμενη υπ' αριθμ. 94/2020 οριστική απόφασή του απέρριψε αυτήν ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας, με το αιτιολογικό ότι δεν εκτίθεται στην αγωγή ευκρινώς ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παράνομης συμπεριφοράς του εναγομένου και της βλάβης στην προσωπικότητά του, καθώς και ποια ήταν η παράνομη συμπεριφορά του εναγομένου, που οδήγησε στη βλάβη αυτήν. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ήδη ο εκκαλών με την κρινόμενη έφεσή του και το διαλαμβανόμενο σ' αυτήν λόγο, ο οποίος ανάγεται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και ζητεί να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη, προκειμένου να γίνει δεκτή η αγωγή.

Με το μοναδικό λόγο της έφεσης ο εκκαλών παραπονείται ότι εσφαλμένως το

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφαση εφάρμοσε το νόμο και απέρριψε την αγωγή ως αόριστη, καθόσον αναφέρονται σ' αυτήν τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούν την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, αλλά και τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ αυτής και της βλάβης στην προσωπικότητά του. Πράγματι, από το περιεχόμενο του δικογράφου της αγωγής προκύπτει ότι: α) στο δικόγραφο της αγωγής διαλαμβάνονται όλα τα από τις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 297, 298, 914 και 932 ΑΚ απαιτούμενα και στην, ανωτέρω, νομική σκέψη αναφερόμενα για την πληρότητα του στοιχείου, η δε κατά τα άνω λεπτομερής αναφορά των θεμελιωτικών της ασκούμενης αγωγικής αξίωσης πραγματικών περιστατικών ανταποκρίνεται στην απαιτούμενη από τη διάταξη του άρθρου 216 ΚΠολΔ ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς και σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν κατά το νόμο την αγωγή, τα εκτιθέμενα δε στην αγωγή πραγματικά περιστατικά, θεμελιώνουν ενιαία και συγκεκριμένη αδικοπρακτική συμπεριφορά του εφεσιβλήτου. Ειδικότερα, εκτίθενται σ' αυτήν τόσο η ζημιογόνος συμπεριφορά του εναγομένου, ο παράνομος χαρακτήρας της πράξης του, ο δόλος του και η επέλευση της ηθικής βλάβης του ενάγοντος, ήτοι ότι ο εναγόμενος με την αναφερόμενη στην αγωγή ψευδορκία και τις ενέργειες αυτού που ακολούθησαν την ψευδορκία, που κατ' εκτίμηση του δικογράφου, θεμελιώνουν, υπό τα εκτιθέμενα στην αγωγή, ενιαία και συγκεκριμένη αδικοπρακτική συμπεριφορά του (ΑΠ 1154/2019), αμφισβήτησε την αξιοπιστία του ως μάρτυρα και έβλαψε τα συμφέροντά του, προσβάλλοντας έτσι την προσωπικότητά του, παράνομα και υπαίτια, όσο και η πρόσφορος αιτιώδης συνάφεια μεταξύ ζημιογόνου συμπεριφοράς και αποτελέσματος, ότι δηλαδή η παραπάνω συμπεριφορά είχε ως αποτέλεσμα να επέλθει, αντίστοιχα ενιαία, η ηθική του βλάβη. Σύμφωνα δε με όσα προαναφέρθηκαν στην αμέσως προηγούμενη νομική σκέψη, η αγωγή είναι επαρκώς ορισμένη, περιέχουσα τα κατά νόμο απαιτούμενα στοιχεία (άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ) και, επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφαση απέρριψε αυτήν ως αόριστη, εσφαλμένα εφάρμοσε το νόμο και απαίτησε περισσότερα στοιχεία για την εφαρμογή των ουσιαστικών διατάξεων που θεμελιώνουν την αγωγή από αυτά που απαιτούν οι αντίστοιχοι κανόνες δικαίου για τη γένεση των σχετικών δικαιωμάτων, ενώ αναφέρονται σ' αυτήν τα πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούν την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, αλλά και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ αυτής και της ηθικής του βλάβης. Πρέπει, ως εκ τούτου, να γίνει δεκτός ο λόγος της έφεσης ως κατ' ουσίαν βάσιμος. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή κατ' ουσίαν η έφεση και να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση. Ακολούθως, αφού κρατηθεί η υπόθεση από το παρόν

Δικαστήριο για ουσιαστική εκδίκαση της αγωγής (άρθρο 535 παρ. 1 ΚΠολΔ), πρέπει αυτή να συζητηθεί περαιτέρω κατά την ίδια τακτική διαδικασία. Η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 57, 59, 240, 241, 293 παρ. 2, 297, 299, 330, 340, 345, 346, 914, 932 ΑΚ και 224 ΠΚ. Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, ενώ, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 8 παρ. 1 και 9 ν. 3226/2004, ο εκκαλών απαλλάσσεται από την υποχρέωση καταβολής δικαστικού ενσήμου για το αντικείμενο της διαφοράς.

Από όλα τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι είτε για άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων είχε δικαστικές διαμάχες λόγω κτηματικών και οικονομικών διαφορών με το μη διάδικο Ιωάννη Μανουσέλη. Κατόπιν εγκλήσεως που ο ενάγων υπέβαλε προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, ασκήθηκε σε βάρος του Ι.Μανουσέλη ποινική δίωξη και παραπέμφθηκε αυτός ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, για να δικαστεί για τις πράξεις της εξύβρισης και απειλής που τέλεσε σε βάρος του και ειδικότερα του ότι : *«Στη Ρόδο στις 3/9/2006 1) πρόσβαλε με λόγο και έργο την τιμή του άλλου και μάλιστα την τιμή του εγκαλούντος Θωμά Σπανού του Χρήστου με τις λέξεις «γαμημένε να πληρώσεις τα γραμμάτια» και 2) απείλησε άλλον και μάλιστα τον πιο πάνω εγκαλούντα με την παράνομη πράξη της σωματικής βλάβης, με απειλητικές κινήσεις και γενικώς με συμπερασματικά συναγόμενη συμπεριφορά, καθόσον προσπάθησε να τον πιάσει από το πουκάμισο και έτσι προκάλεσε σ' αυτόν τρόμο και ανησυχία»*. Κατά τη δικάσιμο της 27/4/2010, οπότε και εκδικάστηκε η υπόθεση ενώπιον του ως άνω δικαστηρίου, προσήλθε και κατέθεσε ως μάρτυρας υπεράσπισης του Ι.Μανουσέλη ο εναγόμενος. Ειδικότερα, ο τελευταίος κατέθεσε ενόρκως επί λέξει: *«Έχουν διαφορά με κάτι γραμμάτια, παρεξηγήθηκαν και λογόφεραν "θα με πληρώσεις, δε θα με πληρώσεις". Είναι και οι δύο φίλοι, δεν βρίζονται. Δεν βρίζοντουσαν ούτε στο Θέρμαι. Ήμασταν μαζί, με τα πόδια πηγαίναμε και λογόφεραν στο φανάρι για τα γραμμάτια»*. Τα όσα όμως κατέθεσε ο εναγόμενος, ήταν ψευδή γεγονότα και ο ίδιος τίποτε δεν γνώριζε σχετικώς και δεν ήταν παρών στο περιστατικό, όπως επίσης ψευδώς κατέθεσε, με την κατάθεσή του δε, προσπάθησε να υποβαθμίσει το γεγονός, προκειμένου ο κατηγορούμενος, με τον οποίο διατηρούσε φιλικές σχέσεις, να απαλλαγεί των κατηγοριών. Τούτο όμως δεν επιτεύχθηκε, καθόσον, δυνάμει της υπ' αριθμ. 3.101/2010 απόφασης του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, ο Ι. Μανουσέλης κηρύχθηκε ένοχος των ως άνω πράξεων, καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης δύο (2) μηνών για κάθε πράξη και επιβλήθηκε συνολική ποινή φυλάκισης τριών (3) μηνών, η οποία μετατράπηκε

σε χρηματική και καθορίστηκε το ποσό μετατροπής σε δέκα (10) ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης. Ακολούθως, ο ενάγων υπέβαλε την από 21/6/2010 μήνυσή του προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρόδου, αιτούμενος την τιμωρία του εναγομένου για τη ψευδορκία και βάσει αυτής σχηματίστηκε η με Α.Β.Μ. Α2010/443ε δικογραφία, ασκήθηκε ποινική δίωξη σε βάρος του εναγομένου, ο οποίος παραπέμφθηκε ενώπιον του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, για να δικαστεί για την πράξη της ψευδορκίας και ειδικότερα του ότι: *«Στη Ρόδο την 27/4/2010, ενεργώντας με πρόθεση, ενώ εξεταζόταν ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον αρχής αρμόδιας να ενεργεί ένορκη εξέταση, κατέθεσε εν γνώσει του ψέματα και συγκεκριμένα, ενώ εξεταζόταν ενόρκως ως μάρτυρας ενώπιον του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου στη συνεδρίαση της 27^{ης} Απριλίου 2010, σε υπόθεση με κατηγορούμενο τον εγκαλούντα Ιωάννη Μανουσέλη του Κωνσταντίνου, κατέθεσε ενόρκως τα κάτωθι: «Έχουν διαφορά (εννοώντας τους Ιωάννη Μανουσέλη και τον εγκαλούντα) με κάτι γραμμάτια, παρεξηγήθηκαν και λογόφεραν “θα με πληρώσεις, δε θα με πληρώσεις”. Είναι και οι δύο φίλοι, δεν βρίζονται. Δεν βριζόντουσαν ούτε στο Θέρμαι. Ήμασταν μαζί, με τα πόδια πηγαίναμε και λογόφεραν στο φανάρι για τα γραμμάτια». Τα ανωτέρω όμως καταγγελλόμενα ήταν ψευδή, καθόσον στην πραγματικότητα ο κατηγορούμενος δεν ήταν παρών στο περιστατικό που συνέβη μεταξύ του εγκαλούντα και του Ιωάννη Μανουσέλη, και ο κατηγορούμενος τελούσε σε γνώση της αναλήθειάς τους».* Κατόπιν διαδοχικών αναβολών η υπόθεση εκδικάστηκε στις 27/5/2015 και εκδόθηκε η υπ’ αριθμ. 1078/2015 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, δυνάμει της οποίας ο εναγόμενος, ο οποίος δικάστηκε απών (ωσει παρών), μετά την υποβολή αιτήματος αναβολής για σημαντικά αίτια (άρθρο 349 ΚΠΔ) που απορρίφθηκε, κηρύχθηκε ένοχος για την πράξη αυτή, καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους, η οποία μετατράπηκε σε χρηματική και καθορίστηκε το ποσό μετατροπής σε πέντε (5) ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης και υποχρεώθηκε να καταβάλει στον ενάγοντα, που παραστάθηκε στη δίκη ως πολιτικώς ενάγων, το ποσό των 44 ευρώ με επιφύλαξη, ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την πράξη του εναγομένου. Κατ’ αυτής της απόφασης ο τελευταίος άσκησε την υπ’ αριθμ. 127/2015 έφεση, η οποία προσδιορίστηκε να εκδικαστεί ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου Πλημμελημάτων την 11/10/2016. Κατά τη δικάσιμο αυτή η υπόθεση αναβλήθηκε λόγω σημαντικών αιτίων στο πρόσωπο του συνηγόρου υπεράσπισης του κατηγορουμένου (ήδη εναγομένου), κατ’ άρθρο 349 ΚΠΔ, με βάση έγγραφο του ως άνω συνηγόρου (με εσφαλμένη από προφανή παραδρομή ημερομηνία σύνταξής του την 12^η/10/2016) απευθυνόμενο προς το δικαστήριο, με το οποίο δήλωνε

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

την ασθένειά του, λόγω της οποίας αδυνατούσε να παραστεί στο δικαστήριο κατά την ημέρα εκείνη. Κατά τη νέα δικάσιμο της 14/3/2017, ο εναγόμενος, ο οποίος δικάστηκε απών, κηρύχθηκε και πάλι ένοχος, όπως και πρωτοδίκως, δυνάμει της υπ' αριθμ. 90/14-3-2017 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου Πλημμελημάτων. Κατ' αυτής της απόφασης ο εναγόμενος άσκησε την υπ' αριθμ. 3/2017 αίτηση ακύρωσης της διαδικασίας έκδοσης της ως άνω απόφασης, προκειμένου δε να δικαιολογήσει τους λόγους ανώτερης βίας για τη μη εμφάνισή του στο δικαστήριο κατά τη δικάσιμο της 14/3/2017, προσκόμισε την υπ' αριθμ. 2.200/24-3-2017 ιατρική βεβαίωση του Γενικού Νοσοκομείου Ρόδου, που βεβαίωνε ασθένειά του σε χρόνο μεταγενέστερο της δικασίμου και δη στις 22/3/2017, καθώς και αντίγραφο αεροπορικού εισιτηρίου που βεβαίωνε ότι κατά την ημέρα της εκδίκασης της έφεσης στις 14/3/2017 ο συνήγορός του απουσίαζε από τη Ρόδο. Η αίτηση αυτή έγινε δεκτή δυνάμει της υπ' αριθμ. 136/9-5-2017 απόφασης του ως άνω δικαστηρίου, ακυρώθηκε η διαδικασία έκδοσης της υπ' αριθμ. 90/2017 απόφασης και ορίστηκε δικάσιμος για τη συζήτηση της υπόθεσης η 19/9/2017, οπότε και εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 191/2017 απόφαση του ίδιου ως άνω δικαστηρίου, ήδη αμετάκλητη, με την οποία ο εναγόμενος κηρύχθηκε ένοχος της αποδιδόμενης σ' αυτόν πράξης της ψευδορκίας και επιβλήθηκε σ' αυτόν ποινή φυλάκισης ενός (1) έτους, που μετατράπηκε σε χρηματική ποινή προς πέντε (5) ευρώ για κάθε ημέρα φυλάκισης. Με την παραπάνω εν γνώσει του ψευδή ένορκη κατάθεση, και δη, ανεξαρτήτως της καταδίκης του Ι.Μανουσέλη με την υπ' αριθμ. 3.101/2010 απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Ρόδου, ο εναγόμενος, ενεργών με πρόθεση σε βάρος του ενάγοντος, ο οποίος είχε ασκήσει τη σχετική έγκληση κατά του Ι.Μανουσέλη, προσέβαλε την προσωπικότητα του ενάγοντος, ως προς τις ειδικότερες εκφάνσεις της τιμής και της υπόληψής του, αφού με τα όσα κατέθεσε, αμφισβήτησε την αξιοπιστία του ενάγοντος ως μάρτυρα ενώπιον του Δικαστηρίου, προκειμένου να αθωωθεί ο Ι.Μανουσέλης, η προσβολή δε αυτή συνιστά και αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγομένου σε βάρος του. Ωστόσο, τα γεγονότα που επακολούθησαν σε σχέση με τη μήνυση που υπέβαλε ο ενάγων σε βάρος του εναγομένου για την ψευδορκία του τελευταίου, διαγράφουν την πορεία της πλειονότητας των υποθέσεων στα ποινικά δικαστήρια της χώρας και δεν αποδείχθηκε ότι ο εναγόμενος ενήργησε ως προς αυτά με σκοπό να ταλαιπωρήσει και να απαξιώσει τον ενάγοντα, αλλά να καθυστερήσει την εκδίκαση της σε βάρος του ασκηθείσας ποινικής δίωξης για την ψευδορκία και να αποφύγει την καταδίκη του, χρησιμοποιώντας τα νόμιμα μέσα που του παρέχονται από τον Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Έτσι, αποδείχθηκε ότι τα όσα πέραν της ψευδορκίας του εναγομένου

συνέβησαν, δεν αποτελούν εξακολουθητική σε βάρος του ενάγοντος αδικοπρακτική συμπεριφορά και πρέπει ως προς αυτά η αγωγή να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Ειδικότερα, δεν αποδείχθηκε παράνομη πράξη του εναγομένου, ούτε τέτοια αποτελεί η προσκόμιση ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Δωδεκανήσου Πλημμελημάτων της υπ' αριθμ. 2.200/24-3-2017 ιατρικής βεβαίωσης, για το λόγο ότι αυτή αφορούσε ασθένεια του εναγομένου σε χρόνο μεταγενέστερο της 14/3/2017, οπότε και εκδικάστηκε η έφεσή του κατά της καταδικαστικής για την ψευδορκία του υπ' αριθμ. 90/2017 απόφασης. Αντίθετα, το δικαστήριο, που εξέδωσε την υπ' αριθμ. 136/2017 απόφαση, με την οποία ακύρωσε τη διαδικασία έκδοσης της υπ' αριθμ. 90/2017 απόφασης του ίδιου δικαστηρίου, δέχθηκε την αίτηση αφού ερεύνησε το λόγο της μη εμφάνισης του εναγομένου κατά τη δικάσιμο της 14/3/2017 και εκτίμησε όλα τα έγγραφα που αναγνώστηκαν, συμπεριλαμβανομένης και της ιατρικής βεβαίωσης, επί της οποίας ρητώς αναφέρεται η ημερομηνία εξέτασης του εναγομένου στο Νοσοκομείο Ρόδου, και την εν γένει συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, των αποδεικτικών μέσων αξιολογούμενων κατά την αρχή της ηθικής απόδειξης (άρθρο 177 ΚΠΔ). Τούτο, άλλωστε, επιρρωνύεται και από το ότι η απόφαση αυτή εκδόθηκε κατά πλειοψηφία και, ως εκ τούτου, τα προσκομισθέντα ενώπιόν του αποδεικτικά μέσα εκτιμήθηκαν δεόντως. Και ναι μεν πράγματι ο ενάγων ταλαιπωρήθηκε με τις συχνές παρουσίες του στα δικαστήρια μέχρι να καταστεί αμετάκλητη η καταδίκη του εναγομένου για την ψευδορκία, ωστόσο, τούτο δεν αποδείχθηκε ότι ήταν προϊόν παράνομων ενεργειών του εναγομένου. Επομένως, ο εναγόμενος δεν προέβη στις ενέργειες αυτές με σκοπό να ταλαιπωρήσει, να απαξιώσει και να προσβάλει τον ενάγοντα, αλλά προκειμένου να προστατέψει τον εαυτό του από την ποινική του καταδίκη και δη, χωρίς να ακουστεί από το δικαστήριο. Πρέπει, επομένως, κατά τούτο, να απορριφθεί η αγωγή ως κατ' ουσίαν αβάσιμη.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 937 ΑΚ «Η απαίτηση από αδικοπραξία παραγράφεται μετά πενταετία, αφότου ο παθών έμαθε τη ζημία και τον υπόχρεο σε αποζημίωση, σε κάθε όμως περίπτωση η απαίτηση παραγράφεται μετά την πάροδο είκοσι ετών από την πράξη. Αν η αδικοπραξία αποτελεί συνάμα κολάσιμη πράξη που κατά τον ποινικό νόμο υπόκειται σε μακρότερη παραγραφή, αυτή ισχύει και για την απαίτηση αποζημίωσης». Από τη διάταξη αυτή (εδ. α') προκύπτει ότι προϋπόθεση για την έναρξη της πενταετούς παραγραφής της αξίωσης που προήλθε από αδικοπραξία (τόσο της αξίωσης για αποζημίωση όσο και εκείνης για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ή ψυχικής οδύνης - ΑΠ 1197/2008, ΑΠ 779/2002), είναι η γνώση από τον

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

παθόντα τόσο της ζημίας όσο και του υπαιτίου προς αποζημίωση, δηλαδή όλων εκείνων των πραγματικών περιστατικών που παρέχουν σε αυτόν τη δυνατότητα να ασκήσει ορισμένη αγωγή εναντίον συγκεκριμένου προσώπου. Εάν ένα από τα στοιχεία αυτά δεν είναι γνωστό, η αξίωση παραγράφεται μετά είκοσι έτη από την τέλεση της αδικοπραξίας. Θεωρείται, όμως, ότι ο παθών ή ο εν γένει δικαιούχος της αποζημίωσης γνωρίζει τον υπόχρεο όταν αυτός γνωρίζει τόσα περιστατικά, ώστε βάσει αυτών να μπορεί να εγείρει αγωγή εναντίον ορισμένου προσώπου με ελπίδες επιτυχίας. Δεν αρκούν απλές εικασίες, υποψίες ή εξ αμελείας άγνοια. Πότε συμβαίνει κάτι τέτοιο είναι ζήτημα πραγματικό, εξαρτώμενο από τη συνολική εκτίμηση της συγκεκριμένης περίπτωσης. Αν μπορούν να διαπιστωθούν το όνομα και η διεύθυνση του υπόχρεου σε αποζημίωση προσώπου, τότε ο παθών θεωρείται ότι γνωρίζει το πρόσωπο του υπόχρεου σε αποζημίωση κατά το χρόνο που αυτός ερευνώντας θα μπορούσε να το πληροφορηθεί (ΑΠ 932/2014, ΑΠ 737/2012, ΑΠ 1197/2008, ΑΠ 708/2008, ΑΠ 141/2007). Εξάλλου, όπως προκύπτει από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111, 112 και 113 ΠΚ, η παραγραφή των αξιόποινων πράξεων που αποτελούν πλημμελήματα, είναι πέντε ετών και αναστέλλεται για όσο χρόνο διαρκεί η κύρια διαδικασία και μέχρι να καταστεί αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση, όχι όμως πέραν από τρία έτη. Από τις πιο πάνω διατάξεις, δηλαδή, προκύπτει ότι στην περίπτωση που μία αδικοπραξία αποτελεί συνάμα και κολάσιμη πράξη, υπόκειται στη μακρότερη παραγραφή, που προβλέπεται από τον ΠΚ, μόνο όταν η πράξη φέρει χαρακτήρα κακουργήματος που υπόκειται σε εικοσαετή ή δεκαπενταετή παραγραφή (άρθρο 111 παρ. 2 ΠΚ), ενώ όταν πρόκειται για πράξη που φέρει το χαρακτήρα πλημμελήματος, που υπόκειται σε πενταετή παραγραφή (άρθρο 111 παρ. 3 ΠΚ), τότε δεν εφαρμόζεται η παραγραφή του άρθρου 937 παρ. 2 ΑΚ, γιατί δεν είναι μακρότερη. Η τελευταία αυτή διάταξη δεν παραπέμπει και στις διατάξεις του άρθρου 113 παρ. 2 και 3 ΠΚ, ώστε, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της αναστολής, με την προσθήκη των τριών ετών η παραγραφή να είναι οκτώ ετών (ΟΛΑΠ 21/2003, ΑΠ 1041/2017, ΑΠ 1589/2002 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 374/2001 ΕλλΔνη ό.π.). Περαιτέρω, από τις διατάξεις του νόμου (άρθρο 937 ΑΚ) σε συνδυασμό προς τη διάταξη του άρθρου 338 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι το βάρος απόδειξης ότι ο δικαιούχος της αποζημίωσης γνώριζε από ορισμένο σημείο τη ζημία και τον υπόχρεο προς αποζημίωση, φέρει εκείνος που επικαλείται πενταετή παραγραφή της αξίωσης, δηλαδή ο εναγόμενος, ο δε ισχυρισμός του ενάγοντος ότι έλαβε γνώση της ζημίας και του υποχρέου σε αποζημίωση σε μεταγενέστερο χρόνο, αποτελεί αιτιολογημένη άρνησή της (ένσταση παραγραφής) και όχι αντένσταση κατά της ένστασης περί παραγραφής (ΑΠ 711/2011, ΑΠ 141/2007, ΑΠ

708/2008 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 807/1997) και εφόσον αποδείξει τον ισχυρισμό του αυτό ανταποδεικτικά, η ένσταση παραγραφής πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμη.

Στην προκειμένη περίπτωση, αποδείχθηκε ότι η ψευδορκία του εναγομένου έλαβε χώρα στις 27/4/2010. Στη δίκη, όπου ο εναγόμενος κατέθεσε τα ψευδή γεγονότα, ο ενάγων ήταν παρών, οπότε και έμαθε τη ζημία και τον υπόχρεο προς αποζημίωση, ενώ σε κάθε περίπτωση έμαθε αυτά μέχρι τις 21/6/2010, οπότε και κατέθεσε τη σχετική μήνυση σε βάρος του εναγομένου για την ψευδορκία αυτή. Ενόψει δε του ότι η κρινόμενη αγωγή κατατέθηκε στις 2/4/2019, παρήλθε χρονικό διάστημα κατά πολύ μεγαλύτερο της πενταετίας από τη στιγμή που ο ενάγων έμαθε τη ζημία και τον υπόχρεο προς αποζημίωση. Από τα παραπάνω δε αποδειχθέντα προέκυψε ότι ο ενάγων είχε σαφή και θετική γνώση τόσων γεγονότων, ώστε βάσει αυτών να μπορεί να εγείρει αγωγή εναντίον του εναγομένου και δη όχι μόνο με ελπίδες, αλλά με βεβαιότητα επιτυχίας. Ο ισχυρισμός του ότι με την αμετάκλητη καταδίκη του εναγομένου στις 19/9/2017 αποδείχθηκε πλέον ότι όσα κατέθεσε στις 27/4/2010 ήταν ψέματα, οπότε και πιστοποιήθηκε η ζημία που υπέστη στην προσωπικότητά του εξαιτίας της προαναφερθείσας παράνομης συμπεριφοράς του εναγομένου, δεν κρίνεται βάσιμος. Άλλωστε, η δικαστική επιδίωξη της απαίτησης από αδικοπραξία στα πολιτικά δικαστήρια ουδόλως προϋποθέτει την προηγούμενη άσκηση ποινικής δίωξης και την τιμωρία του δράστη, ούτε βεβαίως η ύπαρξη εκκρεμούς ποινικής διαδικασίας για το πλημμέλημα της ψευδορκίας, που αποδόθηκε στον εναγόμενο, επηρέαζαν τη δυνατότητα του ενάγοντος να ασκήσει την αγωγή και κατ' αποτέλεσμα την παραγραφή της αξίωσης. Επομένως, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην αμέσως προηγηθείσα νομική σκέψη, η αξίωση του ενάγοντος από την αδικοπραξία του εναγομένου, που αποτελεί συνάμα και ποινικά κολάσιμη πράξη πλημμεληματικού χαρακτήρα (άρθρο 224 παρ. 1 ΠΚ), υπόκειται στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 937 ΑΚ, με έναρξη στις 27/4/2010 και σε κάθε περίπτωση στις 21/6/2010, οπότε και ο εκκαλών έλαβε γνώση της ζημίας και του υποχρέου σε αποζημίωση, που συμπληρώθηκε στις 27/4/2015 και σε κάθε περίπτωση στις 21/6/2015, είχε δηλαδή συμπληρωθεί όταν ασκήθηκε η αγωγή, χωρίς να μεσολάβησει διακοπή ή αναστολή αυτής. Πρέπει, επομένως, δεκτής γενομένης της σχετικής νόμιμης (άρθρο 937 ΑΚ) ένστασης παραγραφής της αξίωσης του ενάγοντος, που παραδεκτά προέβαλε ο εναγόμενος με τις προτάσεις που κατέθεσε στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, επανέλαβε δε και με τις προτάσεις ενώπιον του παρόντος δευτεροβάθμιου Δικαστηρίου, να απορριφθεί η αγωγή και ως προς το μέρος αυτής που αφορά στην αδικοπρακτική συμπεριφορά του εναγομένου από την ψευδορκία, ως κατ' ουσίαν αβάσιμη. Επίσης, το αίτημα περί

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη

δημοσίευσης της απόφασης στον τύπο είναι απορριπτέο ως κατ' ουσίαν αβάσιμο, δεδομένου ότι η κρινόμενη αγωγή απορρίφθηκε, κατά τα προαναφερθέντα, ως κατ' ουσίαν αβάσιμη, ενώ εξάλλου, η δημοσίευση δεν αποτελεί στην προκείμενη περίπτωση το αναγκαίο και πρόσφορο μέτρο για την αποκατάσταση της προσβολής της προσωπικότητας του ενάγοντος, καθόσον αφενός μεν παρήλθε ιδιαίτερα μακρό χρονικό διάστημα από την τέλεση από τον εναγόμενο της αδικοπραξίας μέχρι σήμερα, με συνέπεια να έχει επέλθει λήθη των γεγονότων ως προς τους τρίτους, τους οποίους, άλλωστε, ουδόλως αφορά μία ιδιωτική διαφορά, η οποία δεν αποδείχθηκε ότι έλαβε ποτέ διαστάσεις δημόσιου χαρακτήρα με ανάλογες δημοσιεύσεις σε εφημερίδες, αλλά και ο ίδιος ο ενάγων άσκησε τη σχετική αγωγή του μετά την παρέλευση εννέα ετών από την προσβολή, με συνέπεια να έχει ατονήσει ο τυχόν δικαιολογητικός λόγος για την ανάγκη ανάρτησης σχετικού δημοσιεύματος στον τύπο. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας του εφεσιβλήτου-εναγομένου, πρέπει, κατόπιν υποβολής του σχετικού, νόμιμου αιτήματός του, να επιβληθούν σε βάρος του εκκαλούντος-ενάγοντος (άρθρα 106, 176, 183, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), αφού συντρέχει «ήττα» του κατά την έννοια των εν λόγω διατάξεων, η οποία προσδιορίζεται από το γεγονός ότι απορρίφθηκε η αγωγή του, ενώ είναι αδιάφορη η παραδοχή του ενδίκου μέσου της έφεσης (Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκας, ΕρμΚΠολΔ Ι [2000], άρθρο 183 αρ. 1 με περαιτέρω παραπομπές), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 9 παρ. 6 του ν. 3226/2004 η παροχή νομικής βοήθειας δεν επηρεάζει την υποχρέωση καταβολής των εξόδων που επιδικάστηκαν στον αντίδικο. Από το συνδυασμό της παραπάνω διάταξης με αυτές των άρθρων 1, 2, 4 και 9 του ίδιου νόμου, προκύπτει σαφώς ότι η παροχή νομικής βοήθειας δεν εμποδίζει το δικαστήριο, σε περίπτωση ήττας εκείνου που έλαβε τη νομική βοήθεια, να επιβάλει σε βάρος του τα δικαστικά έξοδα του αντιδίκου του, η είσπραξη, όμως, αυτών δεν μπορεί να επιδιωχθεί με αναγκαστική εκτέλεση πριν παύσουν να υπάρχουν οι προϋποθέσεις για την παροχή της νομικής βοήθειας και βεβαιωθεί τούτο με απόφαση του αρμόδιου δικαστή (ΑΠ 399/2020, ΑΠ 1403/2012).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων την από 25/2/2022 (αρ. κατ. 158/2022) έφεση κατά της υπ' αριθμ. 94/2020 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (τακτικής διαδικασίας).

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την υπ' αριθμ. 94/2020 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου (τακτικής διαδικασίας).

ΚΡΑΤΕΙ και **δικάζει** την από 2/4/2019 (αρ. κατ. 68/2019) αγωγή.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αυτήν.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εκκαλούντα-ενάγοντα στην καταβολή των δικαστικών εξόδων του εφεσιβλήτου-εναγομένου αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει σε χίλια πεντακόσια (1.500) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε στη Ρόδο την 14^η Μαΐου 2024 και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους, με παρούσα τη Γραμματέα, την 1^η Ιουλίου 2024.

Ο Πρόεδρος

Η Γραμματέας

Θεωρήθηκε
Η Εισηγήτρια

Μαρία Κατέχη